

פרשת לך לך

להסיר את הלוט (תרתי משמע)

בלב כל יהודי בוערת אהבה ל-ה'.
צריך רק להסיר את הלוט (תרתי משמע)
 במקום להרגיש את ה', מרגיש את תאוות הלב.
 חושב על עצמי ושוכח את ה'.
 צריך וחייב להסיר את הלוט...
 ממש כמו שעשה אברהם אבינו כשאמר ללוט:
 "הִפְרָדָּ בָּא מֵעָלַי, אִם הַשְׂמָאל וְאִימָנָה
 וְאִם הַיְמִין וְאֶשְׁמְאִילָה".

היצר הרע אורב לנו בכל פינה.
 "אין שום יאוש בעולם - כלל".
 חייב להילחם בו.
 להפוך את אש התאוות למדורות אש של קדושה - של אהבת ה'.
 להחליף את "גן עדן הגשמי", המדומה,
 בגן עדן אמיתי, דבקות ב-ה'. טעם מתוק של קדושה.

כשאדם הולך עם האמת,
 הוא לא מתרגש ממה שאחרים אומרים לו ומה חושבים עליו.
 הוא מקבל כוח מ-ה'.
 "מאברהם אבינו ע"ה ירשנו את אומץ הלב להיות במיעוט,
 את הכוח לא להיסחף אחרי כל מה שהוא קסום ונוצץ..."

המבחן האישי שלנו כלפי ה' הוא מעל הכל.
 בורא עולם ריחם עליך וזיכה אותך להכיר אותו, להתקרב אליו,
 הרי מצד חיוב הכרת הטוב של התקרבותך,
 אתה צריך לקרב ולעזור גם לאחרים,
 לעזור להם להתחבר עם האור של העולם, עם המתקוות של העולם.

"חִכְמַת אָדָם תְּאִיר פְּנָיו" (קהלת ח:א),
 אנשים רואים כזה אור, כזה אושר, כזו שמחה על הפנים שלך, אז מתקרבים (תרתי משמע),
 "לך לך"
 לך אל המקום אליו שואפת ומתגעגעת - נשמתך,
 ונשמת זולתך...